

A három kismackó a középső polcról

Pár napja, hogy elkezdődött a nyári szünet. A gyerekek nagyon sokat voltak otthon, ez föltűnt a játékoknak is; sokkal többször kerültek le a polcra, és ritkábban kerültek vissza. Gyakrabban lehetett hallani a gyerekek szüleitől, hogy ha a játékok nem kerülnek vissza a helyükre, akkor nem is érdemes meg őket kis gazdáik és talán mások, takarosabb kisgazdát kellene nekik találni. A három maci a középső polcra ezt különösen nem szerette hallani: lehet ugyan, hogy nem érdemli meg őket ez a három gyermek, de ők akkor sem szeretnék elmenni mások, takarosabb kisgazdához, ők itt szeretnek lenni. A polcon. Néha egymásra dobálva, néha gondosan elrendezve. Most éppen ez utóbbi módon... sőt nem csak őket rendezték el a gyermekkezek, hanem az egész gyerekszobában rend volt. És csend.

Ugyanis aznap ment a család először kirándulni az iskolázás után. Nem messzire, csak a közeli tóhoz. Előző nap a macik a középső polcra végighallgatták a családi megbeszélést. Ha estig rend lesz a szobában, akkor másnap egész napos kirándulás. És rend lett. A macik, de a többi játék is igen elcsodálkozott. A három testvér olyan ripsz-ropsz rendet rakott, hogy a játékok véleménye megoszlott: a gyerekek valóban tudnak rakodni, vagy kisebb fajta csoda történt. Ti, kedves mesét hallgató gyerekek, ti mit gondoltok? Tudnak a gyerekek rendet rakni maguk után? Vagy ez csak a mesékben lehetséges?

Mindenesetre a család elment. Nagyon korán indultak. A három maci a középső polcra hallotta, amint kulccsal bezárták az ajtót. Ugyan a nap már egy órája bekukucskált a szobába és a falra szélesedő csíkokat festve kezdte elosztani a hajnali félhomályt... a résnyire nyitva hagyott ablakon keresztül még az éjszakából visszamaradt frissítő fuvallat áramlott be. Lassan az egész gyerekszoba fölébredt: az autók halkán túlköltek, a játéktelefon megcsörrent, a babák kényesen ásítottak és a plüssnépek is susogva mozgatták tagjaikat a korai ébredésben.

Pamacs, Gombos és Sárgafül – mert ez volt a három maci neve a középső polcra – egymásra néztek. Csodálkoztok? Gyerekek, hát azt hittétek, hogy a maciknak nincs nevük? Mindenkinek van neve. A három macira csak rá kell nézni, és egyből azt is megtudhatjuk, hogy miért úgy hívják őket, ahogy. Pamacs egy torzonborz kismackó, selymes, rótt színű szőre, mint egy rakoncátlan ecsetpamacs puhán meredezik a nagyvilágba. Ezért Pamacs a neve. Aki közvetlenül mellette ül abban a nagy zöld nadrágban, az a jó kiállítású, barna maci, az azért lett Gombos, mert egy nagy rézgomb fogja össze a kantárját a nadrágjával, hogy le ne csússzon róla. És a harmadik maci, amelyik most még kissé féloldalasán ül, mert a rakodásnál véletlenül rácsúszott egy könyv, és a gyerekek nem vették észre, szóval ő neki tetszetős okkersárga színe van, olyan mint az ősszel lehulló legszebb leveleknek. Mivel az Őszike nevet nem szerette, és mivel Okkernek mégsem lehet hívni egy macit, még ha csak játék, akkor sem, ezért elkezdtek Sárgafülnak hívni. Persze az egész maci sárga volt – kivéve a bordó kis masnit a jobb füle fölött – gyönyörű okkersárga, mégis csak a füle maradt meg a nevében. Már senki sem emlékszik, hogy miért.

Szóval Pamacs, Gombos és Sárgafül egymásra néztek. Sárgafül kissé nehezebben, mert az előző nap rácsúszott könyv még mindig félig rajta volt, de Pamacs és Gombos mozdultak is, és kiszabadították. Előző este óta nagy tervezgetésben voltak, hiszen tudták, hogy egész nap egyedül lesznek. Végre ők is kedvükre játszhatnak majd. Persze nagyon jó dolog a gyerekek kezében eljátszani, amit a gyerekek képzelnek. És aztán pihenni is jó a játék után – főleg a polcon, a helyükön, mert az ágy alá berúgva a porcicák közé, ott azért nem esik annyira jól a pihenés. De ilyenkor egészen más... főleg egy egész napos szabadság!

Pamacs, Gombos és Sárgafül nagyon szerették egymást. A három testvér három kismackója voltak ők. Játsszani is szerettek egymással. Beszélgetni is. Gyerekek, ti is szerettek játszani egymással? Szokatok beszélgetni is?

Képzeljétek el, hogy mi történt! Miután Sárgafül kiszabadult a könyv fogságából, a három kismackó szája egyszerre nyílt meg a beszédre és egyszerre hadarták el gyorsan, hogy ki mit szeretne egész napos játéknak. Mivel egyszerre szóltak, ezért nem is értették meg, hogy mit szeretne játszani a másik. Gyorsan újra elmondták – egyszerre. Megint nem értettek egy kukkot sem. Ez olyan vicces volt, hogy elmosolyodtak és szépen egymás kezdték sorolni:

- Hegymászósat! - lelkesedett tapsikolva Pamacs.
- Konyhásat! - torkolta le Gombos. Sárgafül már nem tudta sorolni, mert Pamacs közbevágtott:
- Ne konyhásat, az olyan unalmas! Hegymászósat!
- Dehogya is! Múltkor is ilyen lükeséget játszottunk! - dörgedezett Gombos.
- Nem lükeség! Nagyon jó a hegymászós! - morgott haragosan Pamacs.
- Nem! Hanem konyhásat - zárta le a vitát Gombos. De Pamacs nem hagyta lezárni a vitát, és újra szólt:
- Nem!
- De!
- Nem!
- De!
- Nem!
- De!

Pamacs és Gombos annyira belefeledkeztek a dolgok illeten megvitatásába, hogy eszükbe sem jutott Sárgafül, akinek két sárga füle egyre szomorkásabban kókadozott lefelé... mivel ő még el sem mondhatta, hogy mit szeretne játszani. De attól tartott, hogy már el sem szeretné mondani. Végül Pamacs és Gombos belefáradtak a tárgyalásba, karjaikat összefonták és dühödten, némán néztek egymásra. „Én ugyan nem fogok konyhásat játszani! Hegymászósat akarok!” – gondolta Pamacs. „Én ugyan nem fogok hegymászósat játszani! Konyhásat akarok!” – gondolta Gombos. Sárgafül ekkor hozakodott elő bátoritanul a maga ötletével:

- Szerintem játsszunk anyukásat-apukásat...
- Nem!! - csattant föl egyszerre és határozottan két durcás hang. Sárgafül belátta, hogy semmi esélye... füle még jobban lekókadott. A szobában továbbra is csend volt... de ez a csend nem volt jó. Nem olyan volt, mint a reggeli várakozásé, a reményteli tervezgetésé. Ez a csend nagyon kényelmetlen volt... és nem akart elmúlni. Pamacs és Gombos durcáskodtak, a többi játék megszeppenten hallgatott, egyedül Sárgafül fejében motoszkáltak a gondolatok. Olyanok, hogy „miért nem lehet előbb az egyiket, aztán a másikat játszani, akkor nincs veszekedés”, meg olyanok, hogy „engem meg sem hallgattak”, meg olyanok, hogy „biztos van valami jó játék, amit közösen lehetne játszani”, meg még az is, hogy „de én szeretnék apukásat-anyukásat játszani”... és ekkor már szinte teljesen pityergésre görbült fekete kis mackószája. Mégsem sírta el magát. Leginkább azért, mert még valami eszébe jutott. Történetesen az, hogy...
- Rájöttem, hogy lakik jól a kecske és hogy marad meg a káposzta is!

Senki sem számított ilyen megjegyzésre, sőt, senki nem is értette, hogy Sárgafül miért mondta ezt. Végül megkérdezték tőle. Sárgafül elmagyarázta, hogy ez azt jelenti, hogy rájött, hogyan jár jól mindenki. Azaz rájött, hogyan lehetne úgy játszani, hogy végül mindhármójuknak jól teljen a napja. Ekkor már nagyon figyeltek rá, mert eddig ma még senki nem jött rá erre. Pedig nagyon szeretett volna.

- Én leszek az anyuka, Gombos az apuka és Pamacs lesz a kisgyerekünk. Elhatározzuk, hogy szeretnénk elmenni egy napos hegymászós kirándulásra. A kisgyerekünknek jut eszébe, hogy a hegyekbe menjünk. De az apuka okosan közbeszól, hogy ha egész napra megyünk, akkor nem mehetünk élelem nélkül, ezért előbb kimegyünk a játékkonyhába és elkészítjük az aznapra való ételmünket. Mert piknikezni megyünk a hegyekbe, és közben megmásszuk a legmagasabb csúcsokat, és közben megesszük a konyhában elkészített ennivalókat, és közben boldogok leszünk, mert egy család vagyunk.

Amikor Sárgafül elkezdte fölvezetni az ötletét még senki sem volt elragadtatva, de amikor a végére ért, akkor már a függöny is derűsen lebegett a résnyire nyitott ablakon be-besurranó szellőben. Kétszer sem kellett mondani, már neki is láttak a konyhás-hegymászós-apukás-anyukás játéknak. Először lassan leereszkedtek az alsó polcra, majd onnan a padlóra, átcammogtak a műanyag konyhához és akkor Sárgafül anyuka megszólalt:

- Kedves Gombos, szeretnék megkérni, hogy irányítsd a konyhai munkákat, mert nekem a csomagok összekapcsolásával kell elsősorban foglalkoznom. Időnként besegítek nektek, amikor csak kértek.

Gombos, az apuka természetesen nagy odaadással magyarázta, hogy éppen mit kell készíteniük. Félbevágták a zsemléket, megvajazták, közben teának forraltak vizet és megízesítették mézzel és citrommal. A vajas zsemlékbe kolbászt és sajtot vagdaltak, majd retket és sárgarépát mostak. Összeválogattak három szép almát és beletették a kiskosárba. De Gombos okosan észrevette, hogyha hegyet szeretnének mászni, akkor hátizsákra lesz szükségük kosár helyett. Úgyhogy minden elemőzsiát átpakoltak a hátizsákokba, magukra húzták és elindultak a nagy túrára.

Sárgafül terelgette Pamacsot, elmagyarázta neki, hogy a hegyi kirándulásnál nagyon be kell tartani a szabályokat, nem lehet a hegyi út szélére menni, kiabálni sem kell, nehogy a hang megrezegtesse a kavicsokat, amik elkezdenek gurulni lefelé, és köveket löknek meg és azok másra ráeshetnek, hogy nem kell bántani a kistűket, mert azokból lesz sok év múlva a nagy fa, és szemetelni sem szabad, mert ha mindenki eldobná a szemetet, akkor az egész világ egy nagy szemetes kuka lenne, és nem látnánk meg a szépségét, nem éreznénk meg a virágok illatát.

Gyerekek, ti hányig tudtok számolni? Számoljatok csak! Akik közületek tudnak tízig számolni, azok segítsenek a maciknak, mert tízszer kell körbetúrázniuk a gyerekszobát ahhoz, hogy elérkezzenek a polcokhoz... azaz bocsánat, a magas hegyekhez. Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, nyolc, kilenc, tíz. Meg is érkeztek. Főlnéztek és elámultak, hogy ilyen magas hegyet még nem láttak. Megdicsérték Pamacsot, hogy milyen szépen viselkedett végig a kirándulás alatt és ezért megengedték neki, hogy fölmászon a legmagasabb csúcsra. Pamacs el is indult, és végigmagyarázta Gombosnak és Sárgafülnak, hogy hogyan kell lépni a hegyen a következő sziklára. Gombos és Sárgafül pedig pontosan mindent úgy csináltak, ahogy Pamacs mondta. Tudták ők anélkül is, de most játszottak és azt játszották, hogy örömet szereznek Pamacsnak, a kisgyerekeknek azzal, hogy pontosan mindent úgy csinálnak, ahogy azt ő kéri.

Amint megérkeztek a harmadik polcra, a legmagasabb csúcsra, megpihentek és elővették a magukkal hozott pokrócot, megterítették és falatozni kezdtek. Mindenki dicsérte Gombost, hogy milyen finom ételek kerültek a hátizsákba. És boldogan csillogtak a mackószemek.

Lassan elérkezett az este, észre sem vették, hogy elhaladt az idő, olyan jól játszottak együtt. Egy színtel lejjebb kellett ereszkedniük, de még mielőtt visszaváloztak volna a három macivá a középső polcra Pamacs is és Gombos is megpuszilta Sárgafület és így szóltak:

– Kedves Sárgafül, nagyon jó, hogy reggel nem velünk veszekedtél, hanem kitaláltad ezt a jó játékot. Azt játszottuk mindannyian, amit szerettünk volna, és együtt játszottuk azt, mi, a három barát. Köszönjük neked...

Sárgafül boldog volt. Nézte Pamacsot és Gombost, akik már nem tudtak szólni, mert meghallották a kulcscsörgést a zárból... megpuszilta őket és így szólt:

– De nélküled, kedves Pamacs, és nélküled kedves Gombos, hiába lett volna a jó ötlet. Nem játszhattam volna. Én is köszönöm nektek...

És mivel Sárgafül is meghallotta a hazaérkezőket, félbemaradt mozdulata, megbillent és a könyv visszáoldalt rá... félig... pont úgy, ahogy reggel, mielőtt még kiszabadították volna barátai. A gyerekek egy óra múlva be is csörtettek a gyerekszobába, már túl voltak a vacsorán, a fürdésen, az esti imádságot is elimádkozták, amikor egyikük észrevette, hogy a középső polc egyik macijára rá volt dőlve egy könyv. Kisegítette a könyv alól, és bevitte magával az ágyba. Két testvére látta ezt és mindketten levettek alvóbarátnak egy-egy macit a középső polcra. Így esett, hogy Pamacs, Gombos és Sárgafül aznap éjszaka puha ágyban aludtak a gyerekekkel együtt. Másnap reggel pedig visszaültek a középső polcra és boldogok voltak: nem csak mackótestvérei, de mackóbarátai is lehetnek egymásnak. A három kismackó a középső polcra...